

תת"ע 9976/01/14 - מדינת ישראל נגד יניב רקח - ע"י עו"ד ארז רופא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

27 מאי 2015

תת"ע 9976-01-14 מדינת ישראל נ' רקח

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

יניב רקח - ע"י עו"ד ארז רופא

נאשם

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסה לו עבירה של נהיגה בשכרות.

בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג במכונית בצומת רח' ביאליק ר"ג עם כביש מס' 20 לצפון וכן שבדוגמא של אויר נשוף שלו בבדיקה שנערכה לו נמצא ערך של 535 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אויר נשוף.

בישיבת ההקראה שהתקיימה, אשר בה נכחו הן הנאשם והן סניגורו, פירט הסנגור כפירה כדלקמן: "אנו כופרים בנכונות המדידה, במיומנות המפעיל, ובביצוע העבירה, הוא לא עבר את העבירה. הנאשם מודה בנהיגה במקום ובזמן".

לנוכח הכפירה נקבע התיק להוכחות.

ביום דיון ההוכחות, בפתחו של דיון ההוכחות, ביקש הסניגור לתקן את דבר הכפירה וציין כי הוא: "מבקש לכפור גם בנהיגה במקום ובזמן".

לנוכח הכפירה (המתוקנת) התקיים דיון ההוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

השוטר מר גיא שמו (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגשו הזמנה לדין וכתב אישום (ת.1), דו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת.2), מזכר (ת.3) דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות מכשיר ינשוף (ת.4), פלטי בדיקות כיול (ת.5), (ת.6), פלטי בדיקות נשיפה (ת.7, ת.8), הודעה לנאשם עפ"י פס"ד "ארביב" (ת.9). כמו כן הוצגה במהלך עדותו של העד הנ"ל תעודת מפעיל מוסמך למכשיר ינשוף.

עוד העידה מטעם התביעה השוטרת הגב' איילת פיינברג (ע.ת.2) ובמסגרת עדותה הוגשו דו"ח עיכוב (ת.10) ומזכר (ת.11).

משהודיע הסיגור כי מוותר הוא על חקירת עורך התע"צ, הוגשה בהסכמה ע"י התביעה גם תע"צ התקינות ונספחיה. (סומנו ת/12).

לאחר הכרזת אלי עדי ע"י התביעה בתום פרשת התביעה ביקש הסיגור לדחות את מועד שמיעת פרשת ההגנה למועד אחר ובית המשפט פעל כמבוקשו.

עם זאת, ביום שנועד לשמיעת פרשת ההגנה חזר בו הסיגור מרצונו לקיים בתיק זה פרשת הגנה והודיע כי ההגנה החליטה שהנאשם מוותר במודע על זכותו להעיד בתיק זה. הסיגור ציין כי הודעה זו מטעם ההגנה באה על דעתו של הנאשם וכי ההגנה גם ערה בהחלט לכל המשמעויות המשפטיות כפי הדין במקרה שכזה.

הסיגור גם הבהיר באותו מעמד כי אין להגנה גם כל עדים אחרים או ראיות אחרות מטעמה וכי הוא מבקש לפיכך לעבור לשלב הסיכומים.

התביעה סיכמה בעל פה כמבוקשה.

ההגנה סיכמה בכתב כמבוקשה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת למיכלול אשר מצוי בפני הינה שהתביעה עמדה כנדרש בנטל ההוכחה בתיק זה וכי לפיכך דין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ראשית ייאמר כי הוכח ללא ספק יסוד הנהיגה.

ההגנה נמנעה מלחקור את עדי התביעה על גירסתם לפיה הנאשם נצפה מתקרב עם רכבו למחסום המשטרה וכי הוא, ולא אחר, נהג ברכב.

לא זו אף זו - בשום מקום במסמכים שערכו עדי התביעה - ואשר בהם מתוחקר הנאשם כחשוד, ומספר, בין היתר, על כי שתה יין ובירה בפאב עם חברים עובר לנהיגה - אין הנאשם טוען כל טענה כי לא נהג כביכול ברכב בעת האירוע.

ולא זו אף זו - הנאשם גם בחר כזכור שלא להעיד ולטעון אחרת.

ואף לא זו אף זו - לא הובא לעדות ע"י ההגנה הנוסע אשר היה עם הנאשם ברכב (וראה לענין זה של קיום נוסע את פירוט הנסיבות בת/1 שערך השוטר ע.ת.1 וכן את פירוט הנסיבות בת/11 שערך השוטר ע.ת.2).

ההגנה אף לא טענה כלל, אף בסיכומיה, ולו אפילו במילה אחת, שהנאשם לא נהג ברכב.

ניכר אם כך, שבניגוד למשתמע מדבר הכפירה המתוקן (שבחרה ההגנה לפרט בפתחה של ישיבת ההוכחות) אין למצוא כל הרהור או ערעור של ההגנה על דבר נהיגת הנאשם ברכב באירוע דנן.

אמור לפיכך כי יסוד "הנהיגה" הוכח.

ואם כוונת ההגנה בתיקון הנ"ל שנעשה בזמנו בכפירתה היתה כי הנהיגה לא בוצעה במקום ובזמן אשר נקובים בכתב האישום, אזי גם אלה הוכחו לטעמי כנכונים.

לא מצאתי כי נסתר שנהיגת הנאשם ועיכובו נהג (עצירת מכוניתו) נעשו בשעה 3:40 כמצויין בכתב האישום, וכן לא מצאתי כי נסתר שנהיגת הנאשם גם נעשתה במיקום המצויין בכתב האישום.

ההגנה הלינה על שעת הרישום ועשתה נסיון להבחין בין העיכוב הפיזי לבין ההודעה על העיכוב, ואולם יש לדעת כי המהות היא שקובעת והמהות היא שבשעה 3:40 - כפי שנותן אני אמון עפ"י התרשמותי הישירה מעדויות השוטרים אף לאחר חקירה נגדית ממושכת שנערכה להם בבית המשפט - היא זו השעה שבה נעצר הרכב במחסום ובוצע עיכובו הפיזי של הנאשם.

ובהקשר של השגות ההגנה על כי פרק זמן של 17 דקות חלף מן הרגע כאמור ועד לרגע ביצוע הנשיפות ע"י הנאשם במכשיר הינשוף, עוד אתן בהרחבה את הדעת בהמשכה של הכרעת דין זו - ובכלל זה שוב התייחסות למהות - ולפיה משבחר הנאשם כלל לא להעיד (בכלל) ולא להעיד (בפרט) כי בכלל שתה, אכל, הקיא, או עישן מרגע שנעצר רכבו במחסום ע"י השוטרים ועד לרגע הבדיקה - ולנוכח עדויות השוטרים מנגד בדבר השגחה - ממילא אין גם בכל הכבוד כל ערך ממשי להשגות הללו, ועוד אעמוד על כך בהמשך כאמור.

כאמור, עד כה הוכח יסוד הנהיגה.

כעת נדרש אני לשאלה האם הבדיקה שבוצעה לנאשם במכשיר הינשוף בוצעה ע"י מפעיל ינשוף מוסמך ומיומן.

גם על כך התשובה המתבקשת בתיק זה היא חיובית.

ע.ת.1 הציג תעודת מפעיל מוסמך ודבר ההסמכה לא נסתר.

עיון בחקירה הנגדית שעבר מול דוכן העדים בבית המשפט גם מלמד, כך לטעמי, כי מדובר גם במפעיל מיומן אשר גם פעל באירוע זה בדרך נכונה ואובייקטיבית.

ע.ת.1 גם ערך בדיקת מאפיינים לנאשם והקפיד לרשום, גם בה, באופן אובייקטיבי את המימצאים.

חזרתי ועיינתי במסמכיו ובעדותו של ע.ת.1 ולא מצאתי כי עלה בידי ההגנה להראות (כפי דבר כפירתה בישיבת ההקראה) שהמפעיל במקרה זה לא פעל נכונה או לא פעל במיומנות הדרושה.

נהפוך הוא, התרשמתי מן הדברים היא שבמקרה זה מדובר כאמור בהפעלה שנעשתה במקצועיות ובמיומנות.

אגב, אף לא מצויה בפני עדות של הנאשם (שהרי כזכור בחר הוא שלא להעיד) על כי כביכול אין זו חתימתו על המסמך ת/9 (ההודעה לנאשם בהתאם לפס"ד ארביב) אשר לגביו העיד ע.ת.1 כי החתים אותו.

הנה כי כן, ובכל הכבוד, לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לסתור את דבר מיומנות ההפעלה בידי המפעיל ע.ת.1 באירוע דנן.

וכעת נשאלת השאלה הבאה אשר מתבקשת והיא האם המכשיר גם היה תקין.

גם על כך התשובה היא בחיוב.

ראשית יאמר, בהקשר זה של תקינות, כי הסנגור בחר כזכור לוותר על חקירת עורך התע"צ ונספחיה ואלה התקבלו בהסכמה.

מעבדתית נבדק לפיכך המכשיר ונמצא תקין.

אודות בדיקות הכיול היומיות נמנעה כלל ההגנה מלחקור נגדית את השוטר, ומכל מקום גם בהקשר זה לא מצאתי כי נסתרה תקינות.

אף לא באה כל חקירה (בחקירה הנגדית בידי ההגנה) ולא באה כל טענה מפי ההגנה בדבר תקינות העולה מפלטי הבדיקה שנערכה לנאשם ואשר בה נמצא הערך של 535 מיקרוגרם בליטר אויר נשוף.

ויוזכר גם זאת : הנאשם - עת בחר שלא להעיד - גם לא העיד על כי חש כביכול בקושי כלשהו בנשיפה או כי הבחין אולי על פניו בבעייתיות כלשהי על פניו בהפעלה ובהתנהלות המפעיל .

הנה כי כן- מסקנתי עד כה היא שהוכחו כדבעי, ולא נסתרו, יסוד הנהיגה וגם יסודות ביצוע הבדיקה המדעית הנ"ל לנאשם באמצעות מכשיר תקין, ע"י מפעיל מוסמך, ובאופן מיומן ע"י מפעיל אשר גם פעל באופן אובייקטיבי.

המסקנה המתבקשת היא לפיכך שמצוי בפני מימצא מדעי בר הסתמכות אשר לא נסתר, וזאת בדבר שכרות ברמה של

535 מיקרוגרם שנמצאה אצל הנאשם כנהג בליל האירוע במקום.

אלא שלא אצא ידי חובתי באם לא אסקור היבטים נוספים, ובכלל זה התייחסות לטענות ההגנה כאמור, בסיכומיה.

אפתח בהקשר זה בהשלכות החלטת הגנה שלא לקיים כלל פרשת הגנה, ובכלל זה שלא להעיד את הנאשם.

להחליטה שלא להעיד את הנאשם (וכך זכות לו לנאשם להחליט כמובן), יש במקרה זה משמעות במישור הראייתי.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לנסות לסתור, בדרך של עדות, כי היתה עליו השגחה מרגע שנעצר רכבו ועד לרגע ביצוע הנשיפות שלו במכשיר הינשוף.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור, בדרך של עדות, את גירסת השוטרים על כי כל אותה עת הוא לא שתה, לא אכל, לא עישן ולא הקיא.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור, בדרך של עדות, כי הוא נהג ועוכב במיקום ובזמן כגירסת התביעה.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור, בדרך של עדות, כי פעמיים כשל הוא בבדיקת הבאת אצבע לאף (הביא את אצבעו לעינו).

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור, בדרך של עדות, כי הוא שתה הן יין והן בירה עובר לנהיגה.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור בדרך של עדות, על כי חלף הזמן הדרוש ואף מעבר לכך (כגירסת השוטרים) בין המועד שנעצר לראשונה במחסום ועד למועד הנשיפה בינשוף.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור, בדרך של עדות, על כי פעולות השוטרים והתנהלותם היתה כפי המפורט בטפסים השונים שערכו.

בהחליטו שלא להעיד בחר הנאשם שלא לסתור, בדרך של עדות, כי הוא חתום על המסמכים וכי גם הבין את ההליך ואת הבדיקה ומשמעותה.

הנה כי כן, החלטתו של הנאשם שלא להעיד בחקירה ראשית וגם להימנע מלעמוד אגב כך לחקירה נגדית ולהשיב גם (אולי) על שאלות נוקבות, איננה מסייעת להגנה בתיק זה ויש בה, כפי הדין, לחזק את משקל ראיות התביעה בתיק

(ככל שבכלל דרוש להן הדבר).

אגב, גם להחלטת ההגנה שלא להביא לעדות, כעד הגנה, אף את הנוסע שהיה עם הנאשם ברכב, וגם לא את חבריו לבילוי הלילי בפאב (כעדות למשל על כמויות האלכוהול שנצרכו ע"י הנאשם) אף היא איננה משרתת את ענינה של ההגנה בתיק זה.

ההגנה מיקדה את סיכומיה בתיק זה בטענה בדבר חלוף 17 דקות מרגע שנעצר הרכב בו נהג הנאשם ועד לרגע בדיקת הנשיפה במכשיר הינשוף.

ובכן, ראשית יש לשים לב ש-17 דקות הן יותר מ-15 דקות. (והרי 15 דקות הן המינימום).

שנית, יש כאמור לשים לב למהות, והמהות היא האם חלף הזמן המספיק מבחינת תכונות מכשיר הינשוף והפעלתו, בין המועד שבו נבדק או נבדקת אולי שתו, אכלו, הקיאו או עישנו, לבין מועד הבדיקה.

משסומך אני את ידי על גירסת עדי התביעה על כי הנאשם עוכב פיזית ומרגע זה חלפו למעלה מ-15 דקות שבהן הנאשם לא שתה, אכל, הקיא או עישן עד לרגע הבדיקה, וכאשר - וזאת יודגש - גם אין הרי בפני כל עדות של הנאשם (או של הנוסע שעוכב עמו), על כי מרגע שנעצרו ועד לרגע הבדיקה הנאשם כביכול אכל, שתה, הקיא, או עישן - אזי נחה הדעת ברמה המספקת שהבדיקה המדעית בוצעה כנדרש גם במובן זה שהנבדק (הנאשם) היה כשיר פיזיולוגית לביצוע הבדיקה המדעית מבחינת תכונות המכשיר ודרישותיו במובן הרלבנטי שבו עסקין (דהיינו של העדר אכילה, הקראה, שתיה או עישון ע"י הנאשם פרק הזמן הדרוש עובר לנשיפה למכשיר).

אף לא מצאתי כי בהשגות נוספות שבסיכומי ההגנה כדי ממש, בכל הכבוד.

כך למשל, בסעיף 17 לסיכומיה טוענת ההגנה לדבר (אשר ניתן לכנותו לטעמי כהשערה גרידא) אשר לפיה אבד קשר העין עם הנאשם.

צר לי, אך הדבר לא עולה מעדויות עדי תביעה (אף בחקירה הנגדית) וגם לבטח לא עולה מעדות של הנאשם או מעדות של הנוסע שהיה עמו - שהרי, כזכור, ההגנה בחרה שלא להעיד אותם כלל.

ועל כך יאמר כי אין די לה להגנה בהשערות גרידא.

ושוב יש לזכור - על התביעה היה אמנם בהחלט נטל להוכיח דבר חלוף 15 דקות ללא אכילה, הקאה, שתיה וכד', אך מנגד - באם טענת ההגנה המרכזית - כטענת הגנה - היא לכשלון אפשרי של הבדיקה המדעית בשל אכילה, הקאה, שתיה, וכיוצ"ב, אזי לכל הפחות על ההגנה היה נטל להציג ספק סביר, ואת זאת, לשיטתי, לא עלה בידי ההגנה לעשות - ובפרט כשבחרה ההגנה שלא לקיים פרשת הגנה ושלא להציג, ולו בדרך קלושה, עדות שונה ונוגדת לזו של השוטרים.

בכל הכבוד, אף לא מצאתי ממש בטענת ההגנה בסיכומיה לגבי ההסבר שניתן לנאשם על אתר לעניין פס"ד ארביב, ולענין חתימתו על ההסבר.

הנאשם, כזכור, בחר שלא להעיד בחקירה ראשית, ובחר גם להימנע מלהחקר כאמור נגדית גם בהקשר זה של חתימתו המתנוססת על דבר ההסבר האמור .

כאמור - זכות לו לנאשם לבחור כך ולא להעיד במשפטו- אך למימושה של זכות זו - במשפט זה - ניכר שיש אכן השלכות, ואלה אינן משרתות את ההגנה.

לאור כל המנותח והמנומק לעיל מורשע בסופו של יום הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 27 מאי 2015, במעמד הצדדים

קלדנית: רינת אברג'ל